

DIANA FARCA

NOI DOI

- Muchia ascuțită a firii -

Se crapă de ziuă. Într-un loc de joacă dezmiardat de razele soarelui, lângă niște copaci seculari, se învârt în cerc, tot mai repede, trei băieți și o fetiță. Sunt îmbrăcați colorat și râd din tot sufletul. Cântă la unison o piesă care se tatuează pe timpane:

— Un elefant se legăna, pe o pânză de păianjen...

— Și fiindcă ea nu se rupea, au mai chemat un elefant...

— Doi elefanți se legănav, pe o pânză de păianjen...

— Și fiindcă ea nu se rupea, au mai chemat un elefant...

— Trei ele...

Vocile copiilor răsună până la cer, acoperite de zgomotele și urletele scoase de animale, care simt pericolul. Pădurea începe să freacă, în secunda imediat următoare se aude un zgomot asurzitor și fluxul de energie spulberă tot, pe o suprafață de peste 16 kilometri. În jur, cât vezi cu ochii, sunt doar dărâmături și tăcerea morții.

În zona de impact, prin perdeaua de foc și de fum, nici o mamă nu își plânge copiii, nici un bărbat nu își strigă iubita, nici un lup nu își cheamă haita. Ciuperca roșiatică, dezlănțuită de oameni beți de putere, a înghițit tot. Pentru câteva momente, a încremenit timpul în loc. Un maldăr grăitor de cenușă, acoperit de o poleială albă, ascunde trupurile carbonizate ale celor prinși de suflul criminal. Nu mai au visuri, fizionomie, organe interne sau contur.

Cu zeci de ani în urmă, la Hiroshima, Robert Oppenheimer detona bomba atomică și cita „Mahabharata” ca o profeție reîndeplinită: „Dacă radiația a o mie de sori ar exploda simultan pe cer, aceasta ar fi ca splendoarea celui puternic. Am devenit moartea, distrugătorul de lumi.”

Textul sacru hindus reproduce fidel universul radioactiv: „Cadavrele au fost arse, astfel încât să fie de nerecunoscut. Părul și unghiile lor au căzut, oalelele și ulcelele s-au spart fără nicio cauză aparentă. După câteva ore, toate produsele alimentare au fost infectate. Pentru a scăpa de acest foc, soldații s-au aruncat în râuri.” Orice altă remarcă despre locul de impact ar fi un truism.

Războiul nu are nimic glorios. Eterna sabie, cu dublu tăiș, aduce doar învinși de partea fiecărei tabere. Totul e ciclic și o lume nouă va renaște din

nou, forțat, pe eșafodul celeilalte. Prețul plătit îl vor înțelege mult prea târziu poate.

În aceeași pădure, la ani și ani de la impact, lângă o cabană modestă, cântă cocoșul acompaniat de sunetul cald al unor „capcane de visuri”, mișcate de bătaia molcomă a vântului. Tribul Ojibwa din America de Nord le folosea ca pe niște site de protecție, pe durata somnului. Crenguțele de salcie împletite în formă de cerc, de care erau atârinate pene, mărgele, pietre și săgeți lăsau visele benefice să pătrundă în mentalul visătorului, iar împletitura de fire ca o pânză de păianjen, din interior, capta coșmarurile.

Pe verandă, la intrarea într-o încăpere slab luminată, modestă și fără curent electric, un bătrân se uită pierdut către geam, cu gândul la trecut, apoi bombăne morocănos, ca pentru sine, în vreme ce o infirmieră, îmbrăcată sărăcăcios, îi aranjează pătura pe leagăn și îi stinge prețioasa lampă cu petrol.

— V-am zis că vă agitați degeaba. Furnici, suntem furnici, nimic mai mult decât furnici!

În timp ce vorbește, bătrânul Mihail strivește o gânğanie cu papucul și revine cu privirea la fereastră. Închide ochii și își imaginează un loc

DIANA FARCA

SPITALUL DE SUFLETE

— Luni —

Mă pregăteam să ies din gardă, extenuat, după mai bine de patruzeci de ore de muncă, când am văzut în tocul ușii de la intrare o duie creată, firavă, secătuită de viață. Duhnea a băutură de la o poștă și îngâna câteva cuvinte lipsite de sens. Panoul luminos al secției îi atârna sugestiv peste cap – Urgențe. Pesemne că suferea după cine știe ce june-prim și își căuta consolarea pe fundul sticlei de tărie. Bine că avea o urgență sufletească și nu o doză de fixativ în anus, cum a avut doamna din garda trecută. Atunci să fi văzut distracție! Rămâneam, din nou, și mai mult peste program. Cum mă uitam țintă la ea, pe măsură ce abera, firicele de sânge au început să i se prelingă pe picioare. Am fugit în direcția ei din cealaltă parte a încăperii, dar s-a prăbușit la pământ, cu greutatea unui sac de cartofi, înainte s-o apuc. Pe gresia albă, imaculată, care duhnea a clor era acum ditamai băltoaca de sânge. O fetișcană moartă de beată și probabil naivă tocmai pierduse o sarcină, iar eu alte câteva minute din viață pe holurile acestui spital.

În vreme ce doctorul medita asupra gărzii medicale, un țăcănit se agita în sala de așteptare:

— Mama mă-sii! am icnit ca pentru mine, în vreme ce un tip îmbrăcat în halat alb ridica de pe gresie o tipă plină de sânge. Venisem la urgențe în speranța c-o să-mi facă o ecografie gratis și c-o să-mi dea o perfuzie sau ceva, cât să mă pun pe picioare. Așteptam de peste patru ore în cloaca asta mizerabilă. Măcar aveam o zi mai bună decât tontu' care-și mânjise tot halatul cu sânge. Ce șuruburi s-ai lipsă la mansardă încât să te faci doctor, asistentă, infirmier sau mai știi eu ce, într-o țară care își distruge personalul medical? Masochiști, oamenii! Atât îmi mai lipsește, mi se clatină iar dinții. Nu e de ajuns c-am în gură o șină de tren cariată, acum mi-o ia la vale garnitura... Marfă, o bagă-nainte mea! Mai stai vreo o oră, săracule, în cloaca asta! Mama mă-sii!

În salon, fetișcana leșinată revenea la viață:

M-am trezit buimacă, neștiind ce se întâmplă. Abia mă puteam mișca. M-am pipăit și n-aveam chiloți. La o privire mai lucidă, mi-am dat seama c-aveam pe mine un halat. Ce am făcut? Mi-am tras mâna și era să-mi smulg perfuzia. Perfuzia? Dumnezeu! Încet, încet, refăceam filmul ultimelor evenimente. Mi s-a părut că am dormit o veșnicie, însă m-au asigurat c-am fost inconștientă mai puțin de o oră, pe durata intervenției. Mi-au dat instant lacrimile, pentru că mi-am dat seama la ce operație făcea referire asistenta. Șiroaiele sărate, care mi se prelingeau neobosite pe obraji, au devenit în scurt timp o băltoacă călduță de lacrimi și de muci, adunată inestetic la baza gâtului, dar nu-mi păsa. Eram ruptă de durere și mi-aș fi dorit, mai mult ca oricând, o „anestezie” sufletească. M-au sedat ușor, pentru a mă calma. Auzeam ce vorbeau și le puteam răspunde, dar eram prea apatică pentru a mă exprima. După ani și ani în care mi-am dorit mai mult ca orice să devin mămică, am rămas – în sfârșit – gravidă, m-am certat cu dobitocul, am băut ca proasta – eu, care nu beau – și am pierdut sarcina.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FARCA, DIANA

La limită / Diana Farca. - Timișoara : Stylished, 2017

ISBN 978-606-94540-5-3

821.135.1

Editura STYLISHED

Timișoara, Județul Timiș

Calea Martirilor 1989, nr. 51/27

Tel.: (+40)727.07.49.48

www.stylishedbooks.ro

DIANA FARCA

LA LIMITĂ

Motto:

Aparențele reprezintă ceva absolut, pe când realitatea nu este așa - totul este interdependent, nu absolut. (Dalai Lama)

Portretul unui nebun

Zi toridă în vestul României. Un singur nor pe cer, nici transparent, nici opac, cu o formă sugestivă de bezea. În câmpul vizual, orientat către est, un disc imens de foc perfect conturat, o iluzie optică datorată fotosferei solare.

O temperatură de 34° C la umbră, un aer înecăcios care îți suprimă sacadat gândurile. În contrast cu bezeaua de pe cer, o muscă aici, o muscă acolo, zumzâind simultan cu un talent teatral aparte.

Un zgomot neinteligibil de fond, completat de o imagine desconcertantă: o muscă se mișcă pe suprafața unei coji de lubeniță, o alta se așază pe o piramidă imensă improvizată din resturi menajere, plasată ca într-un tablou suprarealist lângă coșul de gunoi, iar altele pe trecătorii încruntați care traversează strada.

Nici zgomotul de fond, nici imaginea dezolantă nu depășesc însă mirosul. Mirosul de gunoi îmbălsămat în căldură transcende absența confortului.

În vechea periferie a orașului, situată între centrul istoric al orașului, bogat în clădiri impunătoare, mărturie a eclectismului arhitectural și cartierele rezidențiale construite recent, cu case imense și cu arhitectură banală, se află un cartier construit înainte de Revoluție, lipsit și în prezent de apă caldă.

Acolo, o mamă se chinuie să înghesuie zece saci de bagaje, averea sa de o viață, în mașina celui ce pare a fi un vecin, un Fiat 500 de prin anii '60, o sarcină sortită din start eșecului.

Cu inventivitatea caracteristică și cu eforturi susținute, într-un final în mașină au încăput următoarele: vecinul, pe scaunul șoferului, mama și copilul, ambii pe scaunul din dreapta și jumătate din bagaje, înghesuite în spatele pasagerilor.

În periplul lor cu mașina către un sat situat la vreo cincizeci de kilometri de oraș, către un loc care avea să le devină viitoare locuință, toți trei nutreau – în pofida peisajului descumpănitor și a stării de disconfort accentuat din mașină – aceleași speranțe, comune fiecărui om de rând, căruia i s-au furat nenumărate lucruri de natură materială sau spirituală, fie în perioada comunismului, fie în perioada tranziției.

Altfel spus, ce nu a fost furat în perioada comunismului a fost înfrânt legitim în perioada tranziției, perioadă care nu a luat sfârșit nici în

zilele noastre, având în vedere că democrația a rămas un concept vag, îndepărtat, adaptat la o societate gătită de corupție și de nepotism.

În acest context, au în comun cei trei pasageri două caracteristici înăscute: adaptabilitate accentuată sub toate formele și speranța oarbă, mută, surdă, dusă la paroxism.

Speranță negativă sau speranță benefică? Numai Bunul Dumnezeu știe sau o forță similară fără contur și denumire, care a creat Totul din Nimic și care transcende orice bariere umane.

La intrarea în primul sat, după nici 20 minute de mers, pe un drum recent renovat, dar presărat cu gropi, copilul schițează o expresie chinuită, fără a spune însă nimic.

După alte două minute, ajuns însă la capătul răbdării, transpirat și plin de praf, capitulează:

-Mama, putem să oprim un pic?

-Păi? Imediat ajungem, rezistă. Mirată, fără să surprindă grimasa copilului.

După alte două minute, în același context:

-Mama, te rog, oprim măcar un pic?

-Păi? De această dată cu o expresie îngăduitoare, vrând să afle ce are copilul.

-Fac pișu' pe mine dacă nu oprim imediat! șoptește copilul în urechea mamei.

Resemnat și cu mișcări bruște, șoferul frânează aproape instantaneu la marginea